

P. Buzogány Árpád

Ami engem illet

Látod, esőverte rózsákat melegít a nap, az udvar felázott földjén kavicsok csillognak. Útszéli por nehéz szagát érzem, vízmosta homok telepedett a kövekre, és legörbülnek a szőlőlevelek a nagy cseppek súlyától. Amikor itt voltál, boszorkányhajad átáztatta az eső, csak álltál, rövid mondataimra rábólintva, kitarított tenyerembe hullt az eső. Fölöslegesnek éreztem az erdőt, patakot, aztán magamat is. Vörösbort ittunk később, a lépcsőn ültem, a fényre apró lepkék gyűltek. Nagy csend húzódott lábaimhoz, a felhőlyukakon át halványodó csillagok figyeltek. Vallomások ideje lett volna, éjfél után, mégis szótlanul bámultunk magunk elé, mint rajtakapott kisgyerekek. Azt is tudtam, kire gondolsz. Bort töltöttem, könnyecseppek híztak a csendben, engem kerestek. Más nőkre gondoltam, meg ismeretlen férfiakra, akik régóta tudnak rólad.

Ez csak egy steril szerelem. Reményekkel, álmodozással kezdődött, akár a többi. Pedig a lefejezés árnyékában nőtt, elfelejtésre ítélt zsengesség, szemvillanásokkal, figyelmünkön alig fennakadó hangsúlyokkal. Üres képkeret, benne a te arcodnak kellene lennie, ha te is úgy akarnád. Tétova célzások, alig pukkanó szójátékok melegítik üvegtestét, csak óvatosan — nehogy megrepedjen. Harmatszágú, kemény levelű rózsák álmodják a júniust, hosszú esők táplálják finom gyökereit. A megáradt patakok ellepték az átkelés testes homokköveit a partokon. A nagy vizek szétáztatták a nappalok és éjszakák szokott rendjét. Útszéli sár maszatolódik erős tenyerünkre. Markunkban tartanók a fátyolos holdat, kétségbeesett emlékezéssel keresem régi, eseménytelen esték hangulatát. Az eső már elmosta nyomunkat, te pedig szétrázod versbe kívánczó, csillagszemű gondolataimat. Kihűl a délután és én egyre irigyebb vagyok, hogy te másnak is létezel. Aztán újra kereslek, hogy része lehessen én is nyaradnak. A park fái ellopják a járdáról a fényt, meleget, nagy tüskéjű rózsák kínálják magukat ajándéknak, a kirakatok előtt galambok tipegnek. Csaknem kétségbeesem, ha kedvetlen vagy, ehhez nem lenne jogod, annyi jókedvű, kacér kacagást hallani a városban! Tompított érzékekkel jövök-megyek, alig pislog a lecsavart érdeklődés, napraforgószemű nők illata érzik. Hosszú hajú szelek járnak a járdák fölött, alig koppannak a cipősarkak mögöttem. Látszólag észrevétlen kerüljük el egymást, napszemüvegek mögötti érdeklődéssel. Lassú szerelem növekszik bennem, még mindig, egyre. Nem ért(het)ed, miért van ez. Óvatos kéznyújtás, visszatükrözött nézések. Elsatnyul-e, ha nem táplálsz? Magam sem tudom, miért van így, mikor tűnékeny fényét annyi árnyék éri.

Mintha elköltöztél volna, hirtelen, bejelentés nélkül. Napok óta nem találkoztunk, még csak nem is láttalak, mint máskor, számomra idegen ismerőseiddel sé-

tálva, átintve a túloldaltól. Utána kipirulva, sietősen lépkedtem, semmilyen cél felé. Eltelve ürességgel, hogy te itt vagy, egyre távolabb, hangodat sem hallok, nem nézhetek lopva rád, csak mások számára létezel, mesélsz nekik, én pedig céltalanul járom a hosszú utcákat, megfosztva létezésed örömétől. Kereslek mindenütt, ahol lehetnél, a legváratlanabb időpontokban járok ott, ahol eljárni szoktál, mozdulataidat kutatom másokban. Nem is akarok másokkal találkozni, akikről eszembe jutnál újra meg újra. Olyan üres ez a város nélküled! Mit is kezdenék magammal — elnyílnak a rózsák, amelyeket neked vihetnék, másokkal törődsz, tudom, kire gondolsz, ki kedvéért vagy szép és jólöltözött. Aztán már csak azért kereslek, hogy emlékezhesek rád. Naponta bejárom a rád való emlékezés hosszú ösvényeit. Másoknak miért létezel?



Molnos Dalma: Önarckép (Grafika)

Beke Sándor

Aranymag

Aranyszínű harmatcsepp
— szerény hajnali dísz —
csügg az almafa őszi levelén.
A felkelő nap fényében remeg,
nappal is látható csillagként
ragyog.
Legurulna a földre,
de nem engedi,
tartóztatja
a sárguló falevél.
Szellő lengeti,
napfény csillogtatja,
— végül
melléje száll
az almafa ágára,
és csipegetni kezdi
egy kíváncsiskodó cinegemadár.

Üres csigaház

Beléd botlottam a patak mentén,
s te nyirkos kövek közé gurultál,
kondult az üres csigaház
a mohás égerfák tövén —
Takaros apartman,
csiga-biga emlék —
mondd, most már ki költözik
elárvult lakodba, szegény?

Napnyugta

Még egyszer visszanéz a Nap,
körömvirág színűre festi az eget,
